

L'armariet 923

Pròleg

Moltes vegades detalls que se'ns poden passar per alt amaguen una història darrere. La que explicaré ara parla d'un encaterinament amb certa dosi de superstició i dona sentit a un detall que ens podria passar desapercebut.

Dimarts

En Nilo Mitjavila era un home de costums. Sempre anava al gimnàs puntualment a les vuit del matí, sempre es canviava de roba a la mateixa zona del vestidor i sempre feia servir l'armariet 517 que a aquella hora sempre estava lliure. Després pujava a la sala cardiovascular on sempre pedalava vint minuts en la mateixa bicicleta estàtica i seguidament baixava a nadar sempre d'esquena els mateixos tres quarts d'hora. Era la rutina diària des que li havien diagnosticat la diabetis i li havien prescrit metformina i exercici regular.

Però aquell dimarts un exèrcit d'adolescents va envair les instal·lacions sorollosament. Quan va arribar al vestidor, l'armariet 517 ja tenia un cademat posat i va haver de traslladar-se a l'altra punta on va triar el 923, que *casualment* ocupava just la posició simètrica al *seu*.

En la sala cardiovascular la *seva* bicicleta i totes les altres estaven ocupades pel cul d'una altra persona. Va haver de trair novament els costums i provar l'el·líptica. Era la primera vegada i el resultat va ser decebedor. Tenia tan poca traça que en el moment d'agafar velocitat va fer força abans del que tocava i, en comptes de tirar cap endavant, va recular tan bruscament que va estar a punt de caure.

L'escena, vista des de fora, va resultar còmica. Almenys li ho va semblar a la rossa tenyida de l'el·líptica del costat que, tot i que es va intentar contenir, va esclafir a riure en veure la maniobra. Quan, més avergonyit que malhumorat, el Nilo es va girar, es va adonar que la rossa riallera era l'Amèlia, la mestressa del Güili, el gosset que jugava al parc amb la Cloti.

—Ostres Amèlia, no t'havia vist. De poc no em mato.

—Sí, ha estat espectacular! Disculpa el riure, no ho he pogut evitar —va dir, rient encara—. On és la Cloti? —digué canviant de tema— Fa temps que no la veig. Com està?

—Bé. Mai vol venir amb mi al gimnàs. No suporta veure'm fer el ridícul.

L'Amèlia va somriure. En aquell moment un comando d'adolescents va canviar les bicicletes pels remes.

—Crec que me'n vaig a pedalar. L'el·líptica no és per a mi —va dir en Nilo.

—Et sap greu si t'acompanyo? Si vols podem fer una carrera.

—D'acord. Qui perdi paga l'esmorzar.

A la tele del gimnàs retransmetien sense so una cursa de muntanya. Feia l'efecte que pedalaven i conversaven enmig de prats verds i florits. Cap dels dos semblava haver-se pres seriosament la juguesca. De fet, no van pensar-hi fins que va acabar el programa d'entrenament i els comandaments indicaren que l'Amèlia havia cremat unes poques calories més que el Nilo. Va ser ell, doncs, qui va pagar l'esmorzar.

Dimecres...

... les coses van tornar a una normalitat angoixant. Nilo volia reviure el dimarts, però cap exèrcit d'adolescents sorollosos envaïa el gimnàs i ningú l'havia pres l'armariet

517 que a aquella hora gairebé sempre estava lliure. «No importa» —va pensar rebel·lant-se contra el destí mentre tornava a prendre possessió del 923.

A la sala cardiovascular cap cul ocupava cap bicicleta, i la *seva* tampoc. En un primer moment va dubtar a fer el ritual de pujar a l'el·líptica per mirar d'invocar l'Amèlia, però va pensar: «No siguis ruc. Mentalitza't que avui no vindrà». Va asseure's a la *seva* bici, va posar el seu programa de vint minuts i va començar a pedalar resignat.

—Que vols que fem una carrera? —va sentir que algú li deia mentre li estirava la màniga. Aquell dia va ser l'Amèlia qui va pagar l'esmorzar.

Dijous...

... Nilo havia dormit poc pensant com demanaria a l'Amèlia que l'acompanyés al teatre dissabte a la nit. Ja dimecres a la tarda havia comprat, a la finestreta mateix, les millors entrades i les portava a sobre per ensenyar-se-les. Estava eufòric, convençut que li diria que sí. Però quan va arribar al vestidor, un paio guapo i musculós amb una samarreta del Reial Madrid acabava de desar la roba al 923. «Què fa aquest amb el *meu* armariet de la sort?» —va pensar. I el pitjor l'esperava a la sala cardiovascular després de canviar-se'n. El paio de la samarreta seia a la bici del costat de l'Amèlia. En el moment d'apropar-se a saludar-la va sentir que ella li deia:

— ... doncs bé, dissabte al sopar me n'hauràs de posar al dia. T'he trobat tant a faltar!

Això va ser massa. Nilo va sentir com si alguna cosa se li trenqués al pit. Es va aturar, va fer marxa enrere sense que el veiessin, va baixar al vestidor, va posar-se la roba de carrer, va passar per la fleca, va comprar una palmera de xocolata i se'n va anar a casa a menjar-se-la sucada en les seves pròpies llàgrimes.

Divendres...

... Nilo es va presentar al gimnàs just quan l'obrien. Duia a la motxilla la clau anglesa i el tornavís. Va assegurar-se que no hi havia ningú més al vestidor i va encarar la filera d'armariets amb cara de rancúnia i posat de justicier. Mentre hi anava només podia pensar: «Ho he de fer. Aquest maleït ja no tornarà a esguerrar el cor de ningú mai més».

Epíleg

Així doncs, si alguna vegada aneu al vestidor masculí del Parc Esportiu Llobregat, a Cornellà, no passeu per alt que a la penúltima fila del fons hi ha un armariet sense pany. Ara ja coneixeu la història d'encaterinament amanida amb certa dosi de superstició que s'amaga darrere d'aquest detall. I per si de cas algú encara està interessat a saber on ha anat a parar el pany, li diré que al Nilo li ha costat una mica fondre'l al taller, però ara el collaret de la Cloti ja llueix un penjoll preciós amb forma de cor trencat.

Carlos Morales Rodríguez